

гладъ. Одринъ ся-прѣдалъ и блъгарска-та войска го захванѣла. Послѣ царъ Симеонъ направилъ плѣнъ и пожаръ Тракиѣ и Македониѣ. Прѣзъ септемвриа той стигнѣлъ до Цариградъ, задрѣлъ-ся при Влахернскы-ты врата и зель да обетѣня. Нѣ слѣдъ нѣколко врѣмя пакъ отложилъ призиване-то на Цариградъ, и пратилъ да кажѣтъ да дойде при него патриархъ-тъ съ чиновници-ты да ся-прѣговорять. Тии дошли. Слѣдъ това царъ Симеонъ поискалъ да ся-види и съ Византийскый царъ. Романъ ся-зарадвалъ, зашто то отъ все сръдце искалъ да стане миръ. Той заповѣдалъ да направятъ на брѣга при Космидиѣ (до Влахернѣ въ пристаниште-то) въ море-то единъ нагкъ одъръ, дѣ-то да ся-видятъ. Между това царъ Симеонъ пратилъ да запалатъ цръквѣ-тѣ Св. Богородицѣ при „Изворы-ты“, да ся-знае, че не мѣсли за миръ. Византийскый царъ отишълъ съ патриархъ Никола у Влахернскѣ-тѣ цръквѣ и на колѣна съ слъзы молилъ Святѣ Богородица, да умягчи неумолимо-то и кораво сръдце на вѣсокомѣрный Симеона и да го обрѣне на миръ. Слѣдъ това оградилъ-ся съ вѣрѣ-тѣ, като съ нагкѣ брониѣ, и излѣзълъ отъ цръквѣ. Оттамъ, обыколенъ съ оруженосци, отишълъ на мѣсто-то, дѣто, штѣли да ся-видятъ. На пятый день слѣдъ това, на 9-й септемвриа (924), на четъре часа прѣзъ деня, царъ Симеонъ дошълъ съ много войници, които имали штитове и копия златны, сребръны и мѣдны, и всичкы бѣли облѣчены съ желѣзны брони. Кога дошълъ царъ Симеонъ верѣдъ войници-ты си, тии го поздравили на Римекый языкъ като императоръ. Сенатъ-тъ и синклитъ-тъ гледали отъ градскѣ-тѣ стѣнѣ всичко